

[Indenrigsministeren]

mune. De sidder i Borgerrepræsentationen, og det er reelt det eneste sted, hvorfra man objektivt kan fordele midlerne på forskellige brugergrupper. Det er nemlig dér, hvor man opkræver skatterne og har ansvaret for dem og kan sige: Så mange ressourcer til børneområdet, så mange til folkeskoleområdet, så mange til idræt, kulturliv i øvrigt og så mange til ældreområdet. Det kan kun finde sted ét sted, nemlig dér, hvor man også har ansvaret for, hvor meget man ønsker at opkræve i alt.

Det ville være en mærkelig konstruktion, om man forestillede sig, at Borgerrepræsentationen fordelte objektivt på brugergrupper, hvis et bydelsråd efterfølgende skulle have kompetence til at omfordele det, der objektivt var tildelt folkeskolen, daginstitutionen eller ældreområdet, når det netop ikke havde ansvaret for den samlede skatteudskrivning. Det ville være demokratisk makværk, og derfor er det logisk, når hr. Agerschou taler om, at man skal have mindre enheder. Det er det, man får ved at nedbryde Københavns Kommune i mindre kommuner, der både får kompetence og ansvar. Det forslag har også været fremsat i Folketinget tidligere, i øvrigt også dengang støttet af Venstre, så vidt jeg husker. Men jeg vil godt sige her, at det ikke er regeringens politik at reducere Københavns Kommune til mindre kommunale enheder, men et sådant forslag ville have den indbyggede logik, at man så ville få kompetence og ansvar.

Alt andet er makværk, når man bruger ordet demokrati, og det vil kun forhindre, at borgerne kan få den maksimale indflydelse, som man i dag har mulighed for at give dem i lovgivningen.

Agerschou (SF):

Det ville være en stor fordel, hvis hr. Aage Brusgaard også hørte efter, hvad han selv sagde, for når jeg nu fremhævede, at jeg ikke mente, hr. Aage Brusgaard havde sat sig ordentligt ind i tingene, var det ikke, fordi han ikke nævnte SF's tidligere forslag. Det var, fordi hr. Aage Brusgaard sagde, at han havde mistanke om, at det pågældende forslag kun blev fremsat, fordi der snart var kommunalvalg. Derfor mente jeg ikke, hr. Aage Brusgaard havde sat sig ind i tingene, for hvis han havde det, ville han have iagttaget, at vi har fremsat forslag om bydelsråd i Københavns Kommune tre gange fuldstændig

uafhængigt af, om der skulle være kommunalvalg eller ej.

Til indenrigsministeren: Vi er udmærket klar over problemet med kompetence og ansvar. De tre forslag, vi har fremsat, er ikke forslag, vi bare har tjæret ned i løbet af en formiddag. Der er gået et omfattende udvalgsarbejde forud for de pågældende forslag. Men vi har problemet med Københavns Kommunes særlige struktur. Det er umuligt at opdele Københavns Kommune i mindre kommuner, som selv skal foretage skatteopkrævning, for områderne i Københavns Kommune er så befolkningsmæssigt forskellige. Derfor har vi forestillet os den mellemvej, der giver problemer, men for os at se ikke større problemer, end det giver at lægge rammebeløb ud til institutionerne.

Det, indenrigsministeren fra tidligere forslag godt ved vi forestiller os, er, at Borgerrepræsentationen stiller rammebeløb til rådighed for de enkelte bydelsråd efter nogle nærmere kriterier.

Indenrigsministerens megen tale om, at Københavns Kommune bare kan decentralisere, er vi da fuldstændig enige i. Hvis indenrigsministeren følger med, vil han kunne iagttage, hvordan SF's skoleborgmester i København har travlt med at foretage en decentralisering af beslutningsprocesserne i det københavnske skolevæsen.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Et principielt svar til hr. Agerschou. Hr. Agerschou siger, der ikke er større problemer i, at et bydelsråd får kompetence over de kroner og øre, som det får som en form for bloktilskud fra det centrale bystyre, end når man i øvrigt giver en rammebevilling til en institution. Jo, det er lige præcis det, der er, for det, det centrale bystyre eller byrådet i enhver kommune kan, er at prioritere de samlede ressourcer, fordele dem objektivt og sige: Så meget agter vi at give til folkeskolen målt pr. elev, så meget ønsker vi at give til institutionen målt pr. barn, så meget til kultur, idræt i øvrigt og så meget til f.eks. et plejehjem. Dér prioriterer man de forskellige områder i forhold til hinanden. Den opgave, institutionen så har, er at fordele de penge på – om jeg så må sige – samme brugergruppe. Der er ikke en vægtning, om det er beløb til en vuggestue eller til et ældreområde. Det er der med hensyn til de penge, som f.eks. en vuggestue har